

[Asger Jensen.]

var en slags almisse, men jeg synes ikke, det er mærkeligt, at det var det princip, man anvendte, da man begyndte. Det må vist være ret ligetil, at ethvert parti ville være begyndt med at give understøttelse til de allerdårligst stillede.

Det er derimod ikke rigtigt, at det var i 1933 ved socialreformen, der skete den store ændring. Den store ændring skete i 1922, da det blev kaldt for aldersrente og man under visse forudsætninger fik ret til at få denne aldersrente. Både i 1891, i 1922, i 1933 og i 1956 fulgte imidlertid transgsbedømmelsen med, og man kan altså i virkeligheden sige, at vi den dag i dag lever under en slags almisseprincip, fordi der foretages transgsbedømmelse, så snart man skal have indtægtsbestemt folkepension ud over mindstebeløbet. Først ved gennemførelsen af fuld folkepension, vil det sidste almisseprincip komme væk fra vor alderdomslovgivning.

Det ærede medlem sluttede, at det var det socialdemokratiske parti, der havde haft størst indflydelse på vor sociale lovgivning, og her tænkte han vel først og fremmest på alderdomslovgivningen. Jeg synes ikke, der er så mange holdepunkter for, at dette er rigtigt. I 1891 og 1922 var det ikke-socialdemokratiske regeringer, som dels begyndte, dels gennemførte ordninger, som befolkningen på det tidspunkt var fuldstændig tilfreds med. Det ærede medlem gik endog så vidt som til at appellere om at få et rent socialdemokratisk flertal her i landet for at få mere skred i den sociale lovgivning.

Jeg synes ikke, der er noget, der tyder på, at det kunne sætte mere skred i det. F. eks. har det konservative folkeparti taget adskillige initiativer på det sociale område, når vi syntes, at regeringen ikke havde magtet opgaven tilstrækkeligt. Derimod kender jeg intet eksempel på, at vi har været med til at standse de sociale fremskridt i folketinget ved at være vrangvillige. Tværtimod har man næsten altid i enighed kunnet løse de store sociale problemer, og der er således intet holdepunkt for, at en anden sammensætning af folketinget ville give bedre sociale fremskridt her i landet.

Da det konservative folkeparti foreslog folkepensionens nedslagsregler fjernet, var

hovedbegrundelsen naturligvis, at det var rimeligt, at folkepensionisternes indtægter blev forøget. Folkepensionen er for tiden godt 40 pct. af den gennemsnitlige fortjeneste for dem, der er beskæftiget inden for jernindustrien. Det er muligt, at befolkningen for år tilbage var tilfreds med en levestandard af denne størrelsesorden på deres ældre dage, men det højere niveau, som den nuværende generation har opnået, vil naturligvis også rejse krav om fortsættelse af en tilværelse som pensionist, der svarer til det, man har været vant til.

Den politik, mit parti hermed gav bolden op til, tog altså direkte sigte på, at alle skulle have en overbygning over folkepensionen for at få bedre udkomme på deres gamle dage, og dette synspunkt gav jeg som repræsentant for det konservative folkeparti udtryk for i folkepensionskommissionsbetænkningen af 1961 ved i en særudtalelse at tilkendegive, at jeg ønskede — jeg beder om tilladelse til et kort citat —

„at give min tilslutning til de bestræbelser, der udfoldes for en overbygning af folkepensionen med private pensionsordninger og ved hjælp af de såkaldte indekskontrakter, der i sin tid blev gennemført på det konservative folkepartis initiativ. Sådanne forsikringer bidrager på gavnlig måde til en yderligere forøgelse af den for samfundet nødvendige opsparing.“

Det må efter det anførte stå ganske klart, at det konservative folkeparti er gået aktivt ind for en forbedring af de økonomiske vilkår for den ældre generation, men jeg vil gerne gøre det lige så klart, at mit parti har ønsket at foretage udbygninger på en fornuftig og besindig måde. Det forekommer mig tvivlsomt, om det kan siges om regeringens forslag. Man kunne næsten få det indtryk, at regeringen var ved at få følelsen af, at initiativet på dette område var ved at glide den af hænde, og derfor måtte der hovedkulds ske noget. Arbejdsgiverne og lønmodtagerne var jo langt henne i forhandlingerne om denne sag, da den såkaldte helhedsløsning tog den ud af hænderne på dem.

Uden at være uretfærdig må man vist have lov til at sige, at der ikke kan blive så megen ros til regeringen for tilrettelæggelsen eller mangel på tilrettelæggelse af denne sag, og jeg vil derfor gøre nogle enkelte kritiske